

jfvr. § 324, givet Landsretten Adgang til at tillade Appel af en Underretssag efter den almindelige Appelfrists Udløb, naar tilstrækkelige Grunde dertil foreligge; og der kan ikke være Tvivl om, at hertil maa henregnes Fremkomsten af saadanne Omstændigheder, som for Landsretssagers Vedkommende vilde begrunde Genoptagelse (man tænke sig f. Eks., at en Mand ved Underretten er idømt Straf for en i den offentlige Mening vanærende Handling, og at det senere viser sig, at han er uskyldig, eller at en Mand ved Underretten er dømt f. Eks. for uagtsomt Manddrab, medens det senere oplyses, at han har begaaet Handlingen med Forsæt).

Hvad derimod angaar Sager, der — enten i første Instans eller ifølge Anke — ere paadømte ved Landsret, da kunne disse, for saa vidt angaar Spørgsmaal om Beviset for Tiltaltes Skyld, netop ikke paaankes videre, og her er man derfor nødt til at ty til Genoptagelse.

At de i § 354 under Nr. 1 og 2 angivne Betingelser, Beviset vedrørende, ere noget snævrere formulerede end i det tidligere Forslag, er alt oven for bemærket; i øvrigt skal blot særlig fremhæves, at der ved Udtrykket „nogen, der i Medfør af sit Embede eller offentligt Hverv har medvirket ved Sagens Behandling“ tænkes paa Dommere, Retskrivere, Nævninger, offentlige Anklagere, samt saavel valgte som beskikkede Forsvarere.

Naar der i § 354, Nr. 1, bruges Udtrykket „komme for Dagen“ (medens der i § 355, Nr. 1, tales om „tilvejebringes“), er det Meningen dermed at betone, at Genoptagelse til Skade for Tiltalte ikke bør tilstedes under Paaberaabelse af Beviser, som i Virkeligheden allerede forelaa under Sagens første Behandling, og som kun ved Paatalemyndighedernes aabenbare Fejl eller Forsømmelse ikke da ere blevne bragte frem for den dømmende Ret.

### § 358.

At en Begæring om Genoptagelse een Gang er afvist, hindrer ikke, at saadan Begæring fremsættes paa ny, støttet paa andre Grunde. Der vil end ikke i selve den Omstændighed, at en Begæring om Genoptagelse een Gang er tagen til Følge og Sagen derefter behandlet paa ny, ligge nogen Hindring for, at en ny Genoptagelse senere finder Sted; men i Praksis vil saadant selvfølgelig kun under rent eksceptionelle Omstændigheder kunne forekomme,

idet selv den første Genoptagelse forudsætter særlige og ikke hyppig indtrædende Omstændigheder.

### § 359.

Med sidste Stykke jævnføres § 329, 2det Stykke.

### § 360.

Den i Paragrafens 2det Punktum givne Regel vil finde Anvendelse, naar de allerede foreliggende Oplysninger maa antages afgørende, f. Eks. en Straffedom foreligger; hvorved de Vidner, paa hvis Forklaring Domfældelsen hviler, ere fældede for Mened.

### § 361.

At Tiltalte forrige Gang, Sagen var fremme, har haft Adgang til at forlange Nævninger, men ikke har benyttet denne Adgang, hindrer ikke, at han nu forlanger saadannes Medvirken.

### § 362.

I det i 1ste Punktum omtalte Tilfælde kan Tiltalte ved den ny Dom for det første hverken dømmes til strengere Straf eller for en større Forbrydelse eller til større Erstatning end ved den tidligere, men endvidere heller ikke til en anden lige saa streng Straf, eller for en anden lige saa stor Forbrydelse. Med andre Ord: kan den tidligere Dom ikke paa noget Punkt formildes, maa den stadfæstes, selv om den i Virkeligheden af Retten anses for urigtig.

### § 364.

Henvisningen til § 354 sigter til det i sammes sidste Stykke omhandlede Tilfælde.

### § 365.

Den i denne Paragrafs første Stykke hjemlede Genoptagelsesadgang vil kunne finde Anvendelse i alle Sager, der ikke kunne paaankes netop i Overensstemmelse med Kap. XXVIII, altsaa ikke kunne undergives en, hele Sagen omfattende, Anke. Naar i øvrigt de i Paragrafen opstillede Betingelser ere til Stede, vil Adgangen gælde dels med Hensyn til Landsretssager (jfvr. §§ 234 og 340), dels med Hensyn til saadanne Politisager (§ 312), i hvilke Anke udelukkes ved § 337, 2det Stykke.